

Arrest

nr. 270 150 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, I. D., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren op (...) in de Dagestaanse stad Khasavyurt, waar u ook woonde. U bent getrouwd met A. E. (...) (O.V. (...)), met wie u ondertussen ook drie minderjarige kinderen heeft. U verliet de Russische Federatie eind december 2010 en vroeg samen met uw vrouw een eerste keer om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten op 4 januari 2011 vanwege problemen met uw autoriteiten. Op 28 april 2009 reed u samen met uw vrienden rond in Khasavyurt. Toen jullie stopten aan het gebouw van uw vriend, kwamen drie agenten van de SOG (een speciale gewapende afdeling behorend tot de overheidsinstanties) naar jullie

toe. Ze vroegen van wie de auto was en zonder enige aanleiding vielen ze jullie aan. In het tumult loste één van de SOG-agenten een aantal schoten, waarbij u gewond raakte aan de hand en uw vriend H. (...) dodelijk verwond werd. De vader van het slachtoffer diende een klacht in tegen de drie agenten. Er werd een rechtszaak geopend waarin u als één van de slachtoffers werd aangeduid en u verschillende keren bij de rechtbank in Khasavyurt verklaringen moest afleggen over de feiten. Één van de drie agenten werd uiteindelijk veroordeeld tot één jaar voorwaardelijk. Vanaf dat moment werd u door een aantal SOG-agenten onder druk gezet om uw verklaringen te veranderen in hun voordeel. Tussen oktober 2009 en november 2010 werd u tot driemaal toe door SOG-agenten meegenomen en mishandeld. De ouders van uw vermoorde vriend gingen ondertussen in beroep bij het Hooggerechtshof in Makhatchkala, dat de agent in kwestie een veroordeling van zeven en een half jaar gevangenisstraf oplegde. Van één van uw vrienden vernam u echter dat de agent na een maand al zou zijn vrijgekomen en opnieuw, bij dezelfde dienst, aan de slag was. Hierna besloot u dat het voor u niet meer veilig was en uiteindelijk verliet u Dagestan samen met uw vrouw op 30 december 2010. Op 28 april 2011 werd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en dat van uw vrouw de beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd aanvankelijk vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 augustus 2011. Op 15 december 2011 werd in het kader van uw eerste verzoek en dat van uw vrouw wederom een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 april 2012. Het beroep dat jullie hiertegen bij de Raad van State instelden, werd verworpen op 7 juni 2012.

Op 19 juni 2012 dienden u en uw vrouw een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Zowel u als uw vrouw verklaarde hierbij niet naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds uw vorige asielaanvraag werd afgesloten aangezien de eerder door jullie ingeroepen problemen nog steeds actueel waren. Jullie tweede verzoek werd op 7 december 2012 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een blijvend gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissingen werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 20 december 2012. Jullie tekenden geen verder verzet aan bij de Raad van State en keerden evenmin naar jullie herkomstland terug, maar vroegen op 14 januari 2013 een derde maal om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. De Dienst Vreemdelingenzaken sloot jullie derde verzoek op 17 januari 2013 af met een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Na de afwijzing van jullie derde verzoek, gingen jullie naar Duitsland, waar jullie eveneens een verzoek om internationale bescherming indienden. Toen jullie na enkele maanden vernamen dat jullie naar België zouden worden teruggestuurd, besloten jullie naar de Russische Federatie terug te keren. Met documenten verkregen van de Russische ambassade reisden jullie naar Moskou, waar jullie bij uw neef verbleven. In 2014 stuurde u uw vrouw en kinderen naar Duitsland omdat uw problemen met uw autoriteiten bleven voortduren. Uw moeder en broer werden geregeld lastiggevallen door de ordediensten en ook de convocaties op uw naam bleven komen. U werd ondertussen echter niet meer opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte, maar er werd een nieuwe zaak tegen u gestart waarin u als beschuldigde fungeert. Zelf verliet u de Russische Federatie opnieuw in 2015 om uw vrouw en kinderen in Duitsland te vervoegen. Zij hadden er reeds een internationale beschermingsprocedure lopen en ook u maakte in Duitsland een nieuw verzoek om internationale bescherming aanhangig. In oktober 2020 kwamen jullie opnieuw naar België omdat jullie verzoek in Duitsland afgewezen was. Op 30 oktober 2020 vroegen u en uw vrouw voor de vierde maal om internationale bescherming in België. Op 15 april 2021 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken echter de afstand vastgesteld. Op 17 mei 2021 dienden u en uw vrouw vervolgens jullie huidige, vijfde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van uw huidige, vijfde verzoek houdt u vast aan de problemen met uw autoriteiten vanwege uw getuigenis in de rechtszaak naar aanleiding van de dood van uw vriend, H. A. (...). Deze problemen zijn nog steeds actueel, getuige de convocaties die nog steeds voor u bezorgd worden en het feit dat uw moeder nog steeds lastiggevallen wordt door de ordediensten. Ze heeft omwille hiervan zelfs een advocaat in de arm genomen, echter zonder resultaat. Uw broer is de republiek omwille van deze problemen ondertussen ook ontvlucht en verblijft ergens in het Noorden van Rusland. Daarnaast zijn vele jongeren afkomstig uit Khasavyurt ondertussen vanuit Europa naar Dagestan gerepatriëerd. Na hun repatriëring verdwenen ze spoorloos. Bij terugkeer naar uw herkomstland vreest u bijgevolg eveneens te verdwijnen.

Ter staving van uw huidige, vijfde verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van enkele pagina's van uw binnenlands Russisch paspoort, een kopie van een dubbele pagina van uw internationaal Russisch paspoort, een kopie van uw Duits rijbewijs, een kopie van respectievelijk een

kennisgeving van de afgevaardigde van het parlement, een brief van uw advocaat aan de parlamentsafgevaardigde, een kopie van een convocatie uit 2012, een brief van uw advocaat over uw situatie, een kopie van een brief van uw advocaat gericht aan de Belgische autoriteiten, een verzoekschrift in uw naam en een antwoord van het parket naar aanleiding van een door u ingediende klacht en 3 originele convocaties met 2 vertalingen naar het Duits.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zelf haalt u in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. In uw latere verklaringen stelt u wel dat u zenuwachtig wordt als u lang met iemand praat en u dan een tic aan uw ogen krijgt (Verklaring VV, nr. 12) en u enorm moe bent door de jarenlange onzekerheid (Verklaring VV, nr. 20). U maakt echter niet aannemelijk hoe dit een invloed zou kunnen hebben op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de mate dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat elk van uw vorige verzoeken om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing. Uw eerste verzoek werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Uw tweede verzoek werd eveneens afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege de blijvende ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Uw derde verzoek werd door de DVZ niet in overweging genomen en in het kader van uw vierde verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van verzoek vastgesteld. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beslissingen blijven gehandhaafd, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige, vijfde verzoek blijkt dat u nog steeds vasthoudt aan de problemen die u in het kader van uw vorige verzoeken uiteengezet hebt, meer bepaald problemen met uw autoriteiten vanwege uw getuigenis in het kader van een rechtszaak. Daarnaast verwijst u naar de verdwijning van verschillende jongeren uit Khasavyurt nadat zij vanuit Europa naar Dagestan gerepatriëerd werden (Verklaring VV, nr. 16).

Aangaande uw problemen met uw autoriteiten verklaart u dat zij nog steeds actueel zijn aangezien u in 2019 nog door de rechtbank werd opgeroepen, ditmaal als beschuldigde en niet langer als getuige. Uw moeder wordt bovendien nog steeds lastiggevallen door de ordediensten. Zij nam hiervoor een advocaat in de arm, echter zonder resultaat. Uw broer verhuisde omwille van deze pogingen om druk uit te oefenen op uw familie ondertussen naar het noorden van Rusland (Verklaring VV, nr. 16). Er moet andermaal worden beklemtoond dat elk van uw vorige verzoeken door het CGVS afgewezen werd. Uw eerste en tweede verzoek werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

Uw derde verzoek werd door de DVZ onontvankelijk verklaard en bijgevolg niet in overweging genomen. In het kader van uw vierde verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van verzoek vastgesteld omdat u niet opdaagde voor uw interview en geen gegronde reden voor uw afwezigheid overmaakte binnen de wettelijk daartoe voorziene termijn. In het kader van uw eerste verzoek werden deze beslissing en motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het hoger beroep dat u hiertegen aanhangig maakte bij de Raad van State werd afgewezen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde ook de beslissing en beoordeling in het kader van tweede verzoek. Tegen de beslissing betreffende uw derde verzoek tekende u geen beroep aan. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Daar komt nog bij dat u in 2013 zelf vrijwillig naar de Russische Federatie terugkeerde omdat u anders vanuit Duitsland naar België zou worden teruggestuurd. Voor deze terugkeer wendde u zich tot de ambassade van uw herkomstland, die u terugkeerdocumenten verschaftte, waarna u samen met uw gezin met het vliegtuig naar Moskou reisde, waar jullie bij uw neef verbleven (Verklaring VV, nr. 15). Deze vrijwillige terugkeer, waarbij u zich bovendien vrijwillig tot uw autoriteiten wendde, staat volledig haaks op de door u ingeroepen vrees ten aanzien van deze autoriteiten. Daarenboven blijkt nergens uit uw verklaringen dat u bij uw terugkeer of gedurende uw verblijf van meer dan een jaar zelf problemen zou hebben gekend. De geloofwaardigheid van uw vrees wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

De documenten die u ter staving van uw problemen neerlegt, kunnen de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming evenmin aanzienlijk vergroten.

De kopieën van respectievelijk kennisgeving van de afgevaardigde van het parlement, de brief van uw advocaat aan de parlamentsafgevaardigde, het verzoekschrift in uw naam en een antwoord van het parket naar aanleiding van een door u ingediende klacht hebben allen betrekking op het incident van 28 april 2009 waarbij uw vriend gedood werd en u zelf gewond raakte en de rechtszaak die daarop volgde. Niettemin sommige van deze documenten geen opmaakdatum bevatten, kan op basis van de inhoud van deze documenten redelijkerwijze geconcludeerd worden dat deze documenten ook dateren uit de periode 2009-2010. Zoals reeds in het kader van uw vorige verzoeken werd gemotiveerd, wordt uw betrokkenheid bij het incident van 28 april 2009 en uw hoedanigheid als zowel slachtoffer en getuige in het daaropvolgende proces niet betwist. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de problemen die u daarna nog met uw autoriteiten zou hebben gekend omwille van uw getuigenis in deze zaak. Aangezien deze documenten slechts betrekking hebben op het incident zelf en de rechtszaak die erop volgde, kunnen zij de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet ombuigen en zodoende de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.

Aangaande de 3 originele convocaties die u ter staving van uw huidige verzoek neerlegt, kan vooreerst opgemerkt worden dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van deze documenten vanwege verschillende vormelijke gebreken. Zo kan vooreerst gewezen worden op de verschillende grijze vlekken en lijnen op de convocaties, die doen vermoeden dat het hier om ingevulde kopieën gaat. Dit vermoeden wordt nog versterkt doordat elke convocatie in de rechterbovenhoek aan de voorkant de vermelding 'eerste pagina' bevat en in de linkerbovenhoek de vermelding 'wordt overhandigd aan de geadresseerde'. Dit wijst erop dat het hier waarschijnlijk een voorbeeldconvocatie betreft, die zonder meer werd afgedrukt en vervolgens ingevuld werd. Verder bevat geen van de convocaties een opmaakdatum en is de ronde stempel van de uitreikingsinstantie telkens over de handtekening geplaatst. Op de convocatie met aanmeldingsdatum 14/6/2019 is de handtekening hierdoor zelfs amper te onderscheiden. Tot slot is de stempel met de contactgegevens van de uitreikingsinstantie uiterst slecht leesbaar. Dit is relevant aangezien op de convocaties vermeld staat dat u stipt op tijd dient te verschijnen en u als gevolg van de onleesbaarheid van de contactgegevens zodoende niet kan verwittigen indien het door overmacht niet mogelijk zou zijn om u op het vastgestelde tijdstip aan te bieden. Het geheel aan deze vaststellingen roept ernstige twijfels op over de authenticiteit van deze documenten, te meer gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, waaruit blijkt dat iedereen in de Kaukasus tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, onder wie medewerkers van de ordediensten. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u overeenkomstig deze convocaties opgeroepen wordt in het kader van een strafzaak, maar uit de documenten in kwestie geenszins kan worden afgeleid waarvan u beschuldigd zou worden noch dat het hier een onterechte beschuldiging zou betreffen dan wel dat deze beschuldiging aanleiding zou geven tot disproportionele bestraffing.

Met betrekking tot de kopie van de convocatie uit 2012 zij erop gewezen dat u reeds in 2012 in het kader van uw tweede verzoek twee soortgelijke convocaties neerlegde, maar zij niet vermochten de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas te herstellen. Niet alleen werden er toen verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen, de verklaringen van uw vrouw en deze

convocaties, u gaf ook blijk van desinteresse en onwetendheid. Dat u in het kader van uw huidige verzoek slechts een kopie van een andere convocatie uit 2012 neerlegt, vermag dan ook niet de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten. Niettemin het door u neergelegde document slechts een kopie is waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, doen bepaalde vormelijke elementen hoe dan ook twijfels rijzen. Zo ontbreekt in de linkerbovenhoek de stempel met de contactgegevens van de uitreikingsinstantie en is ook het telefoonnummer waarop u kan te verwittigen indien u in de onmogelijkheid bent zich op het tijdstip in kwestie aan te melden niet ingevuld. Dit alles doet, tevens gelet op de eerder aangehaalde objectieve informatie en de vaststellingen in het kader van uw tweede verzoek, ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de convocatie in kwestie.

Aan de brief van uw advocaat betreffende uw situatie en de kopie van de brief van uw advocaat gericht de Belgische autoriteiten kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Vooral de brief van uw advocaat aan de Belgische autoriteiten heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter en werd op vraag van uw moeder opgesteld (Verklaring VV, nr. 18.3). Zoals in dit document ook uitdrukkelijk wordt gesteld, kan deze brief hoogstens aantonen dat u en uw moeder beroep hebben gedaan op de betrokken advocaat. Met betrekking tot de brief van uw advocaat betreffende uw situatie, die in uw naam werd opgesteld, kan nog opgemerkt worden dat hierin te lezen staat dat uw vader overleed op 28 februari 2009. U verklaart in het kader van uw huidige verzoek echter dat uw vader overleden is als gevolg van hartproblemen omdat hij het niet aankon dat u in 2009 problemen kreeg en meegenomen werd (Verklaring VV, nr. 23). Beide verklaringen vallen echter niet met elkaar te rijmen aangezien uw problemen pas begonnen na het incident van 28 april 2009 en uw vader, overeenkomstig de informatie in de brief, op dat moment bijgevolg reeds overleden was. Dit bevestigt slechts uw bewuste pogingen om de situatie anders voor te stellen en tast de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder aan.

De kopieën van respectievelijk enkele pagina's uw binnenlands en internationaal Russisch paspoort en uw Duits rijbewijs, ten slotte, bevatten louter informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt, maar geen informatie betreffende de door u ingeroepen vrees.

Waar u verwijst naar de verdwijning van verschillende jongeren uit Khasavyurt nadat zij vanuit Europa naar Dagestan werden gerepatriëerd (Verklaring VV, nr. 16), moet erop gewezen worden dat u niet aannemelijk maakt hoe hun lot in uw hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U bent er als verzoeker toe gehouden uw vrees of het risico in uw hoofde in concreto aannemelijk te maken. Het louter verwijzen naar de persoonlijke problemen van andere Dagestaanse burgers, waarbij nergens uit blijkt dat u enige band heeft met deze personen, volstaat hiertoe niet en kan de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming zodoende niet aanzienlijk vergroten.

Volledigheidshalve zij nog toegevoegd dat u vreest dat ook uw kinderen lastiggevallen zullen worden bij terugkeer naar uw herkomstland. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met uw autoriteiten, kan ook geen geloof worden gehecht aan de vrees die hier in hoofde van uw kinderen volgens u zou uit voortvloeien. Voor zover u ook om een andere reden vreest dat uw kinderen bij terugkeer naar Dagestan lastiggevallen zouden worden, dient vastgesteld te worden dat u deze vrees niet concretiseert. Zij er trouwens op gewezen dat u tegelijkertijd stelt u dat uw kinderen actueel nog te klein zijn [om lastig gevallen te worden] (Verklaring VV, nr. 22), wat deze vrees onmiddellijk ook relativeert. Zodoende volstaat ook dit element niet om de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk te vergroten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, moet worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 7 december 2012, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het CGVS intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuiging van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, A. E., zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar volgend verzoek betreft,

grotendeels steunt op de asielmotieven die door haar echtgenoot werden aangehaald in het kader van zijn volgend verzoek. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Ook de nieuwe elementen die u persoonlijk aanbrengt en waarvan uw man niet op de hoogte zou zijn, namelijk dat u aangevallen werd in september of oktober 2010, dat dit gefilmd werd en dat u onder druk gezet werd om een valse verklaring af te leggen, zijn rechtstreeks gelieerd aan het vluchtrelaas dat jullie reeds hebben uiteengezet in het kader van jullie voorgaande verzoeken om internationale bescherming. Dit blijkt ondubbelzinnig uit de aanvullende verklaringen die u aflegde op het CGVS. U stelde namelijk dat u in september of oktober 2010 werd meegenomen op hetzelfde moment dat ook uw man werd meegenomen (CGVS, pg 3, pg 5). Jullie werden elk in een auto gezet en naar een andere plaats vervoerd (CGVS, pg 5). U werd onder druk gezet om een valse verklaring af te leggen ten voordele van de politie en ten nadele van uw eigen echtgenoot en die verklaring zou gaan over het incident dat uw man meemaakte waarbij zijn vriend werd gedood (CGVS, pg 4). In essentie verklaart u dus op heden dat niet enkel uw man onder druk werd gezet om zijn verklaring, zijn getuigenis te wijzigen, maar dat ook u met grove middelen onder druk werd gezet door de ordediensten. Er werd echter doorheen jullie voorgaande procedures, nooit geloof gehecht aan de problemen van uw man met de ordediensten. Het is niet geloofwaardig gebleken dat hij drie keer werd meegenomen om hem onder druk te zetten. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U kunt gelet op het fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas niet aannemelijk maken dat u in dergelijke omstandigheden het slachtoffer werd van een incident in september of oktober 2010. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met deze bevindingen, maar u beperkte zich louter tot het volharden in uw verklaringen (CGVS, pg 7).

Aangaande uw aanvullende verklaringen, moet bovendien opgemerkt worden dat deze verklaringen nog bijkomende tegenstrijdige elementen bevatten die enkel maar kunnen bevestigen dat u op heden nog steeds niet de waarheid vertelt. Uw echtgenoot heeft namelijk eerder stellig verklaard dat u nooit werd meegenomen of opgepakt (CGVS gehoorverslag van 21 april 2011 D. I. (...), pg 6). Dit terwijl u nu beweert dat uw man wel wist dat u werd meegenomen en dat jullie op hetzelfde moment werden meegenomen om dan elk in een andere auto te worden gezet (CGVS, pg 5). Het blijkt dus dat uw man op de hoogte was en persoonlijk aanwezig was toen u werd meegenomen zodat hij dit zou moeten hebben verteld in het kader van zijn onderhoud van 21 april 2011. De situering in de tijd is eveneens inconsistent met eerdere verklaringen, aangezien u nu verklaart dat u en uw man werden meegenomen in ofwel september ofwel oktober 2010, terwijl uw man eerder verklaarde dat hij twee keer werd meegenomen in 2010, namelijk op 20 mei 2010 en op 28 november 2010 (CGVS gehoorverslag van 21 april 2011 D. I. (...), pg 4). Er was geen sprake van dat u en/of uw echtgenoot zou zijn meegenomen in september of oktober 2010.

Verder bent u niet goed geïnformeerd over het verloop van de rechtszaak tegen de agent die het dodelijke schot had gelost op 28 april 2009 en legt u daaromtrent verklaringen af die niet in overstemming te brengen zijn met de inhoud van de documenten die jullie eerder hebben neergelegd. Nu u volgens uw aanvullende verklaringen een persoonlijk belang heeft bij het verdere verloop van de rechtsprocedures aangezien u gechanteerd werd met gevoelig beeldmateriaal om een valse verklaring af te leggen in de rechtbank, sterkt het allerminst uw geloofwaardigheid dat u zich niet beter hebt geïnformeerd. U beweert dat de vader van de vermoorde persoon in beroep ging tegen de oorspronkelijk strafmaat omdat die lachwekkend was, 2 of 3 jaar (gevangenisstraf) en dat die zaak dan opnieuw is gestart, wat strijdig is met de inhoud van de documenten die jullie zelf neerlegden in verband met de gerechtelijke procedures (zie: tweede procedure internationale bescherming, beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 september 2012). U kunt niet duidelijk maken of het beroep reeds afgehandeld was op het moment van jullie vertrek of niet (CGVS, pg 7) en het is op basis van uw verklaringen volstrekt onduidelijk over welke hoorzitting u het heeft waar u in februari 2011 zou hebben moeten getuigen.

Daarnaast wekt het verbazing dat u eigenlijk niet zeker weet of het beeldmateriaal waarvan sprake ooit werd verspreid (CGVS, pg 4). Indien dit wel het geval zou zijn, kan er niet aangenomen worden dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn aangezien u zelf zegt dat dit zware gevolgen zou hebben voor u als Tsjetsjeense vrouw en u nog contact blijkt te onderhouden met personen in uw land van herkomst (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 21). Zij ten slotte nog opgemerkt dat de logica van uw aanvullende verklaringen gebrekkig overkomt. U werd volgens uw verklaringen onder druk gezet en gechanteerd met belastend beeldmateriaal om te getuigen tegen uw man in februari 2011, maar wanneer u uiteindelijk nooit de geëiste verklaring tegen uw man aflegde, gebeurde er kennelijk niets en kunt u geen enkele concrete indicatie geven waaruit zou kunnen blijken dat uw vervolgers nog iets zouden hebben

ondernomen toen u uw belofte niet nakwam (CGVS, pg 5). Dat uw vervolgers u eerst zo erg zouden aanpakken om daarna onverrichter zake niets meer te doen is zonder meer bevreemdend. Het enige nieuwe document dat u neerlegt, een kopie van uw paspoort, staaft uw identiteitsgegevens die niet ter discussie staan en brengt geen informatie bij met betrekking tot jullie vrees voor vervolging. Dit document wijzigt derhalve niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas en vergroot evenmin de kans dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de richtlijn 2005/85/EG van De Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid"*. Tevens menen zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Voorts ziet de Raad niet in op welke manier de bestreden beslissingen behept zouden (kunnen) zijn met machtsoverschrijding. Immers heeft de commissaris-generaal de hoedanigheid om de bestreden beslissingen te nemen overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen concretiseren evenmin op welke wijze er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2021 waarbij hun volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 4 januari 2011 door de commissaris-generaal op 28 april 2011 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. Deze beslissing werd aanvankelijk vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 65 601 van 16 augustus 2011. Op 15 december 2011 werd in het kader van hun eerste verzoek wederom door de commissaris-generaal een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 80 540 van 27 april 2012. Het cassatieberoep hiertegen bij de Raad van State werd niet-toelaatbaar geacht bij beschikking nr. 8589 van 7 juni 2012.

Het tweede verzoek dat verzoekende partijen indienden op 19 juni 2012 werd door verwerende partij op 7 december 2012 door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een blijvend gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissingen werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 94 235 van 20 december 2012, waartegen geen cassatieberoep werd aangetekend bij de Raad van State.

Inzake het derde verzoek dat verzoekende partijen indienden op 14 januari 2013 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag genomen. Verzoekende partijen dienden geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aangaande het vierde verzoek dat verzoekende partijen indienden op 30 oktober 2020 werd op 15 april 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand vastgesteld. Verzoekende partijen dienden geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bijgevolg resten er verzoekende partijen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun vorige verzoeken.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partijen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen. Verzoekende partijen kunnen dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun onderhavig verzoek om internationale bescherming steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun vorig verzoek.

2.2.7. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Betreffende de door eerste verzoekende partij aangevoerde elementen in het kader van haar huidige vijfde verzoek wordt in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze vastgesteld dat (A) het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidige verzoek loutere bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd niets wijzigt aan de eerdere beoordeling in het kader van haar vorige verzoeken en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid; (B) haar vrijwillige terugkeer in 2013 naar de Russische Federatie, waarbij zij zich bovendien vrijwillig tot hun autoriteiten wendden, volledig haaks

staat op de door haar ingeroepen vrees ten aanzien van deze autoriteiten; (C) nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij bij haar terugkeer of gedurende haar verblijf van meer dan een jaar zelf problemen zou hebben gekend; (D) de neergelegde documenten evenmin de kans dat zij alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk kunnen vergroten, daar (i) de kopieën van respectievelijk kennisgeving van de afgevaardigde van het parlement, de brief van haar advocaat aan de parlamentsafgevaardigde, het verzoekschrift in haar naam en een antwoord van het parket naar aanleiding van een door haar ingediende klacht, slechts betrekking hebben op het incident zelf en de rechtszaak die erop volgde, doch niet van aard zijn om een ander licht te werpen op de eerdere beoordeling dat geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die zij daarna nog met haar autoriteiten zou hebben gekend omwille van haar getuigenis in deze zaak, (ii) aan de drie originele convocaties geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aangezien er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van deze documenten vanwege verschillende vormelijke gebreken en uit deze convocaties bovendien slechts blijkt dat zij opgeroepen wordt in het kader van een strafzaak, doch niet afgeleid kan worden waarvan zij beschuldigd zou worden noch dat het hier een onterechte beschuldiging zou betreffen dan wel dat deze beschuldiging aanleiding zou geven tot disproportionele bestraffing, (iii) wat betreft de kopie van de convocatie uit 2012, (a) eerste verzoekende partij reeds in 2012 in het kader van haar tweede verzoek twee soortgelijke convocaties neerlegde, maar zij niet vermochten de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen, aangezien er toen verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen haar eigen verklaringen, de verklaringen van haar vrouw en deze convocaties, en zij bovendien ook blij gaf van desinteresse en onwetendheid, en het gegeven dat zij in het kader van haar huidige verzoek slechts een kopie van een andere convocatie uit 2012 neerlegt dan ook niet vermag de kans dat zij alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten, (b) het document bovendien slechts een kopie is waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, en (c) daarenboven bepaalde vormelijke elementen hoe dan ook twijfels doen rijzen over de authenticiteit van het document; (iv) aan de brief van haar advocaat betreffende haar situatie en de kopie van de brief van haar advocaat gericht aan de Belgische autoriteiten geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend, (v) de kopieën van respectievelijk enkele pagina's uit haar binnenlands en internationaal Russisch paspoort en haar Duits rijbewijs louter informatie bevatten over haar identiteit, die hier niet betwist wordt, maar geen informatie betreffende de door haar ingeroepen vrees; (E) waar zij verwijst naar de verdwijning van verschillende jongeren uit Khasavyurt nadat zij vanuit Europa naar Dagestan werden gerepatriëerd, zij niet aannemelijk maakt hoe hun lot in haar hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en zij er als verzoeker toe gehouden is haar vrees of het risico in haar hoofde *in concreto* aan te tonen, alwaar zij in gebreke blijft; en (F) inzake haar vrees dat ook haar kinderen lastiggevallen zullen worden bij terugkeer naar haar herkomstland, geen geloof kan worden gehecht aan de door haar ingeroepen problemen met haar autoriteiten, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan de vrees die hier in hoofde van haar kinderen volgens haar zou uit voortvloeien, en zij voor zover zij ook om een andere reden vreest dat haar kinderen bij terugkeer naar Dagestan lastiggevallen zouden worden, zij deze vrees niet concretiseert.

Inzake de door tweede verzoekende partij aangebrachte elementen in het kader van haar huidig vijfde verzoek wordt er in de tweede bestreden beslissing nog op gewezen dat (A) de aangehaalde feiten rechtstreeks gelieerd zijn aan het vluchtrelaas dat verzoekende partijen reeds hebben uiteengezet in het kader van hun voorgaande verzoeken en het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niets wijzigt aan de eerdere beoordeling in het kader van hun vorige verzoeken en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid; (B) haar aanvullende verklaringen bovendien nog bijkomende tegenstrijdige elementen bevatten die enkel maar kunnen bevestigen dat zij op heden nog steeds niet de waarheid vertelt; (C) zij bovendien niet goed geïnformeerd blijkt te zijn over het verloop van de rechtszaak tegen de agent die het dodelijke schot had gelost op 28 april 2009 en daaromtrent verklaringen aflegt die niet in overstemming te brengen zijn met de inhoud van de documenten die zij eerder hebben neergelegd, terwijl zij volgens haar aanvullende verklaringen nochtans een persoonlijk belang heeft bij het verdere verloop van de rechtsprocedures; (D) zij voorts evenmin zeker weet of het beeldmateriaal waarvan sprake ooit werd verspreid; en (E) het enige nieuwe document dat zij neerlegt, een kopie van haar paspoort, enkel haar identiteitsgegevens staft die niet ter discussie staan en geen informatie bijbrengt met betrekking tot haar vrees voor vervolging.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen argumenten aanbrengen die voormelde motieven, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.8. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerdere verklaringen, en het op algemene wijze tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen hekelen dat een beslissing inzake hun vijfde verzoek werd genomen zonder dat een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaatsvond en menen dat verwerende partij hiermee voormelde richtlijn 2005/85/EG – zij verwijzen in het bijzonder naar artikel 34 van voormelde richtlijn – en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie schendt, duidt de Raad erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat voormeld artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting betreft van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 95). Artikel 40.2 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaand verzoek om internationale bescherming. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. Artikel 34.1 van de richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de bevoegde instantie in dat geval kan afzien van een persoonlijk gehoor.

Verder wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen wel degelijk de kans hebben gehad om hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten. Verzoekende partijen werden middels de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de gelegenheid gesteld nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratieve dossiers, stuk 7, deel 'DVZ', verklaringen volgend verzoek). Zo werd hen onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van hun huidig verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (administratieve dossiers, stuk 7, deel 'DVZ', verklaringen volgend verzoek, vraag 16). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partijen aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld.

Vervolgens benadrukt de Raad nog dat aan verzoekende partijen tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partijen voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partijen werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratieve dossiers, stuk 7, deel 'DVZ', verklaringen volgend verzoek). Verzoekende partijen waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ten slotte onderstreept de Raad nog dat tweede verzoekende partij wel werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat plaatsvond op 3 september 2021, waar zij verdere toelichting kon geven over de nieuwe elementen die zij in het kader van haar huidig verzoek aanbrengt.

De door verzoekende partijen aangevoerde schending van de procedurerichtlijn 2005/85/EG – herzien door voormelde richtlijn 2013/32/EU – en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen nog wijzen op “*inadequate gehooromstandigheden, vanwege de post-COVID-19 gezondheidsmaatregelen*”, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen op geen enkele wijze *in concreto* aantonen dat de omstandigheden tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dan wel deze tijdens het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij op 3 september 2021, van die aard waren dat zij verhinderd werden om de nieuwe elementen waarop zij hun huidig verzoek steunen op adequate wijze naar voren te brengen. Verzoekende partijen beperken zich tot algemene kritiek zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de maatregelen genomen omwille van de coronapandemie invloed zouden hebben gehad op hun verklaringen en/of de wijze waarop hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dan wel op het CGVS, werden genoteerd. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen menen in hun verzoekschrift, kan uit het loutere feit dat plexiglazen geplaatst werden tussen respectievelijk de verzoeker, de tolk en de dossierbehandelaar, bezwaarlijk besloten worden dat het interview/persoonlijk onderhoud plaatsvond in “*ontmenselijke omstandigheden*”.

2.2.11. Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat de commissaris-generaal faalt in haar samenwerkingsplicht en in haar plicht om na te gaan of er een vrees tot vervolging of tot ernstige schade bestaat in hoofde van verzoekende partijen in geval van terugkeer, dat de commissaris-generaal de zaak niet in haar totaliteit bestudeerd heeft, en dat evenmin gemotiveerd werd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, onderstreept de Raad dat in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet dient te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* werd door verwerende partij rekening gehouden met alle nieuwe elementen die door verzoekende partijen werden aangevoerd in het kader van hun huidig volgend verzoek.

2.2.12. In zoverre verzoekende partijen menen dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de door hen bijgebrachte stukken, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom de door hen bijgebrachte stukken niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen ernstige poging ondernemen om desbetreffende motieven *in concreto* in een ander daglicht te stellen, maar zich daarentegen beperken tot het op algemene wijze opwerpen dat de documenten niet onderzocht werden en dat deze documenten wel degelijk aantonen dat zij in hun land van herkomst reeds vervolgd werden dan wel ernstige schade hebben geleden. Dergelijk verweer biedt allermist soelaas. Ook met een loutere verwijzing naar een nota van Nansen d.d. maart 2018 over de beoordeling van de bewijsmiddelen inzake asiel (bijlage 2 van het verzoekschrift), werpen verzoekende partijen geenszins een ander licht op de verschillende pertinente vaststellingen die verwerende partij doet in verband met de door hen bijgebrachte stukken.

2.2.13. Daar waar in het verzoekschrift nog opgeworpen wordt dat “*(h)et feit dat het CGVS het relaas van verzoeker niet geloofwaardig acht (...) haar niet (ontslaat) van de verplichting te onderzoeken of verzoeker zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied*”, duidt de Raad erop dat verzoekende partijen afkomstig zijn uit Dagestan (Russische Federatie) en niet uit een UNRWA-mandaatgebied. Van een terugkeer naar een UNRWA-mandaatgebied is dan ook geenszins sprake. Het betreft hier dus waarschijnlijk en vermoedelijk knip- en plakwerkvergissingen vanwege de raadsman van verzoekende partijen, ontleend aan andere verzoekschriften.

2.2.14. Ten slotte merkt de Raad betreffende het betoog in het verzoekschrift nog op dat de verwijzing van verzoekende partijen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig is in hun verweer. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentwaarde. Het verzoek van verzoekende partijen dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij verzoekende partijen hun nood aan internationale bescherming *in concreto* dienen aan te tonen. Verzoekende partijen blijven desbetreffend evenwel in gebreke.

2.2.15. Waar verzoekende partij ter terechtzitting nog een schrijven neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient tot slot te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Te dezen dient te worden opgemerkt dat in het voormelde, door verzoekende partij neergelegde schrijven slechts wordt aangegeven: *“Verzoekende partij bezorgt uw Raad nog volgend(e) nieuw(e) element(en): 1. Certificaat van 19/10/2021 van de publieke regionale organisatie met betrekking tot I.E.D.”* Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoekende partij neergelegde schrijven, dat slechts aangeeft welk stuk er wordt neergelegd en melding maakt van de wens van verzoekende partij om dit stuk neer te leggen, zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als ‘aanvullende nota’ in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve wordt het stuk dat verzoekende partij bij dit schrijven voegt, nog daargelaten dat dit bovendien niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV, gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.16. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.17. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratieve dossiers, stukken 5 en 6). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partijen aflegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kregen om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aanvoeren en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch (administratieve dossiers, stuk 7, deel ‘DVZ’, verklaringen volgend verzoek). Tweede verzoekende partij kreeg tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 september 2021 de kans om verdere toelichting te geven over de nieuwe elementen waarop zij haar huidig volgend verzoek steunt en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen, oordeelt de Raad dat de bestreden

beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.19. Gelet op het voorgaande, beroepen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.20. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT